

את מש"ב, (תהלים קיב) **פָזֵר נָתַן לְאָבִיוֹנִים צְדָקָתָו עַזְמָדָת לְעֵד** [פ"א] **כִּרְנוֹ תְּרוּם בְּכַבּוֹד** ושואל רבי חייא. **פָזֵר לְאָבִיוֹנִים, מַאי** **פָזֵר** מה הפירוש פיזר. **כַּמָּה דָּאַת אָמֵר** כמו שנאמר (משל י"א) **יִשְׁמַר** **מִפָּזֵר וְנוֹסֶף עַזְדָּה** דהינו שהפסק בא לומר שאיפלו שהוא מפזר את ממנו **לְצְדָקָה מִכֹּל מָקוֹם אֵין מִמְּנָנוּ נַחֲסֵר כִּי עַי נָתִינָת הַצְדָקָה מִתּוֹסֶף לוֹ עַזְדָּה מִמְּנוּ.** **יִכְזֹּל** **פָזֵר בְּעַלְמָא** בדברים גשמיים, **קְא מִשְׁמָעַ לְזָן** **פָזֵר נָתַן** **לְאָבִיוֹנִים, כִּיּוֹן דִּיהְיֶב לְמִסְכָּנִי** מכיוון שהוא מפזר את ממנו לעניינים, **הָאִי פָזָרָא יָאֹת** והוא הפירוש הרاءו שעי"ב מתווסף לו ממון ולא פיזור אחר בשאר עניינים גשמיים. **מַאי וְנוֹסֶף עַזְדָּה** וקשה מה הפסק בא לרבות זהה שבתו **וְנוֹסֶף עַזְדָּה. בְּכָלָא. וְנוֹסֶף עַזְדָּה בְּעִוְתָרָא. וְנוֹסֶף עַזְדָּה בְּחַיִּים** אלא הכוונה שיתווסף לו בכל דבר, כי יתווסף לו עוד בעושר ויתווסף לו עוד חיים [טב].

אור הרשב"י

צדקה) והוא שאמירABA פור נתן לאביוונים צדקהו עומדת לעד שאין עבירה מכבה אותה. [טב] ואיתה במדרש זוטא ומהו הדורון של הקירוש ברוך הוא, צדקה. שכן הוא אומר צדקה ומשפט נבחר לה' מובה (משל י"א ג), בן הנותן צדקה, איפלו היה בידו עברה ונחתם דינו לאבד וננה רשות למלאך הממונה על הפורענות לילך ויפורע ממנו אין וכו'. והק"ה אומר לו צדקה תצליל ממות (משל י"ב).

[פ"א] וביאר החיד"א בספר כסא דוד (דף מא"א ע"א) בפירוש הפסוק פוז נתן לאביוונים צדקהו וכמי תהילים קיב ט, ואמרו בגמרא בכא בתרא י, ב שאלו שלשלמה בן דוד עד היבן כחה של צדקה, אמר להם צאו וראו מה פריש דודABA פור נתן וכו', ופירשו, עפ"י מה שכתבו תלמידי הארי"ל הנם דקי"ל סופה בא א דעבירה מכבה מצוה אבל אין עבירה מכבה תורה, וכן צדקה ונימילות חסדים אין עבירה מכבה צדקה, וזה שאמיר שלמה צאו וראו (עד היבן כחה של

**הִאִי קָרָא הַכִּי מֵיבָעִי לְיִהְ, יִשׁ מַפֹּזֶר וַיּוֹסֶף עוֹד, מַאי
וַיּוֹסֶף** ולפ"ז קשה למה כתוב 'זונספ' ע"וד' בלשון עבר הרי כך היה צריך לומר
יש מפוזר ויוסף עוד בלשון עתיד. **אֲלֹא הַהוּא אַתָּר דְּשִׁירִ בֵּיהַ מִיתָּה**
אלא הכוונה שאותו מקום של המלכות שורה בו מיתה מאחר שנאחוים בה החיצונים
הנקראים מות, **הַוָּא גָּרִים לִיהַ דִּיתּוֹסֶף מַחְיִים דְּלַעַילָּא
לְאוֹסֶפֶא לִיהַ** והמפור את ממנו לצדקה הוא גורם למלכות שיתווספו לה חיים
מהחיצונים העליונים של הת"ת הנקרע ע"ז החיים, ועי"ב נשפע שפע החיים למפוזר את ממוני
צדקה שהוא גורם זה ולבן כתוב בלשון עבר 'זונספ' כי ע"י שנספ חיות למלכות מהת"ת
עי"ב גם הוא מקבל חיים. **אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה אָמַר רַבִּי חִיאָ, קָרָא
אָסְהִיד** הפסוק מעיד, **דְּכָל מִאן דִּיהַב לְמַסְכָּנִי, אַתָּעַר
אַיְלָנָא דְּחִיאָ, לְאוֹסֶפֶא לְהַיָּא אַיְלָנָא דְּמוֹתָא** שכט מי שנוטן
צדקה למסכנים או הוא מעורר את אילן החיים של הת"ת בכדי שהוא יוסיף חיים לאילן
המוות של המלכות, **וּבְדִין אֲשַׁתְּבַח חִיאָם וְחִדוּ לְעַילָּא** ועי"ב נמצא
ח�ים מצד החכמה ושמחה מצד הבינה דרך הת"ת אל המלכות למעלה. **וּבְרַנְשָׁ**
דָּגְרִים דָּא וזה האדם הגורם את זה, **בְּשֻׁתְּתָא דְּאַצְטְּרִיךְ לִיהַ,**
הַהוּא אַיְלָנָא דְּחִיאָ קָאִים עַלְיהָ בשעה שהוא צריך את אותו ע"ז החיים
שיגן עליו, **וְהַהוּא אַיְלָנָא דְּמוֹתָא אֲגִין עַלְזָוִי.** **וּבְגִין בְּדִ**
וַיּוֹסֶף עוֹד ואותו אילן המוות של המלכות מגינה עליו מכל שונאיו, ולבן כתוב בפסוק
'זונספ' ע"וד' בלשון עבר כי ע"י שמרתו סוף שפע חיים למעלה ע"י הצדקה אז עי"ב נשפע השפע

זהו עלייו למטה. (במה דאת אמור).

הליciood היומי

לע"ג עמרם בן פרוץ ליל' לאה זיל'

וזו נ עומדים ומצלים את הנוטן צדקה בעולם הזה ובעולם הבא

צדקהתו (ד"ג גנ"ד ע"א) **עמְדָת לֵעֶד** ומש"ב 'צדקהו עומדת לעד' קשה. (תהלים קיב) **מאי עמְדָת לֵעֶד** על מי נאמר עומדת לעד. **עוֹמְדָת עַלְיָה דְּבָר נִשְׁתָּחֲוָה**, **לוֹמְנָא לֵיה קַיּוּמָא וְחַיִּים** אלא זו היא המלכות הנקראת צדקה שהיא עומדת על אותו אדם הנוטן צדקה בכספי להזמין לו חיים וחיים, **כַּמָּה דָּאִיהו יְהִיב לֵיה חַיִּים** כי כמו שהוא נתן לה חיים, **וְאַת עֲרַב לְגַבֵּי חַיִּין** והוא העיר את החיים העליונים של הת"ת הנקרת עצחים, **חַבֵּי נָמִי יְהִבֵּין לֵיה** אך גם היא נותנת לו חיים. **וְאַינְנוּ תְּרֵי אַיְלָנִין** (יהבין ליה) **קַיִּימִין עַלְיָה לְשִׁיזְבָּא לֵיה**, **וְלֹא סְפָא לֵיה חַיִּין** ואלו שני אילנות של זו נ עומדים עליו בכספי להצלחו מכל צורתיו בעולם הזה ולהוסיף לו חיים בעולם הבא.

הנותן צדקה גורם ליחוד זו נ

קרנו תרומים בכבד, תא חוי עלמא דאמרון, ההויא קרן
תרום בא וראה שהעולם שאמרנו שהוא נקרא קרן שהיא המלכות היא תתרומות ותעללה. **ובמה ע"י מה** היא תתרומות. **בכבד דלעילא, דהאי בר ניש גרים לחררא לון בחדא ע"י** הכבד העליון של החכמה שיש בו ל"ב נתיבות כמנין כבו"ד, כי זה האדם הנוטן צדקה שהוא ממשיר את שפע המוחין מאבא לו נ"א הוא גורם שיתהיחו זו נ באחד ועי"ב ז"א, **ולארקא ברכאנ**

הליי'מוד

לע"ג עמורם בן פרוץ לילו לאה זיל

לעילא ותתא מורייך ומשפיע ברכות לעללה למלכות והוא משפיע את שפע הברכות למטה (מק"מ).

צדקה תציל ממאות בעולם הזה ואורה צדיקים באור נוגה בעולם הבא
רבי אבא אמר, בכל זמנה רמשבנא אתכם בעובידיהן דבני נשא שבכל זמן שהמלכות הנקראות משכנן היא נתקנת ונבנית ע"י מעשיהם של ישראל, **כדין הוא יומא, יומא דחדרונה דכלא** אותו יום שהוא השמחה של כל העולמות ע"י ההיווד העליון, **ומשה רבות קדישא ארתק בהנחו בוצינין, ונחרין כלתו** והשמן משחת קודש של החכמה נשפיע לבינה ומשם הוא מורייך ונמשך באלו ששבעה נרות של הזית ואו כולם מאירים באותו השפע. **מאן דגרים דא גרים ליה** (בזה הוא עלמא דאתמי) **הישתזיב בהאי עלמא, ויהא ליה חיים בעלמא דאתמי**ומי שגורם את כל הדבר הזה הוא גורם לעצמו שניצל בעולם הזה מכל דבר רע ויהיו לו חיים בעולם הבא, **הקדא הוא דכתיב** זה שכותב, (משליליא) **ונזכרה תשיל מפנות** [פג] בעולם הזה, **ובתיב** (משליליא) וא/or הרשב"י

משונה ואחת שמצילתו מדינה של נימנים ואי זו היא שמצילתו מדינה של נימנים הוא דכתיב ביה עברה דכתיב יום עברה היום הוא ואי זו היא שמצילתו מミתנה משונה נותנה ואין יודע למי נותנה נוטלה ואין יודע ממי נוטלה.

[פג] בראיתא בבבא בתרא (י, ע"א) א"ר חייא בר אבא רבי יוחנן (רמי) כתיב לא יויל הוון ביום עברה וצדקה תשיל ממות וכתיב לא יוילו אוצרות רשע וצדקה תשיל ממות שתי צדקות הללו למה אחת שמצילתו מミתה

הילמוד

לען עמרם בן פרוץ ליל' לאה זיל'